

Nieuwsbrief - 2021-24

Nummer 24, 2021

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:1074](#) 15-03-2021

Centrale Cliëntenraad DeSeizoenen.

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1475](#) 08-10-2021

Zorgmachtiging aansluitend op tbs. Motiveringsplicht ten aanzien van vormen van verplichte zorg. Bij bezwaar nader motiveren.

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:3417](#) 16-11-2021

Behandeloovereenkomst, gesloten in veronderstelling dat zorgverzekeraar kosten vergoedt, wordt vernietigd op grond van dwaling.

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:6024](#) 13-12-2021

Huisarts mocht medisch dossier minderjarige verstrekken aan de Raad voor de Kinderbescherming.

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:9224](#) 26-11-2021

Vervangende toestemming medische behandeling minderjarige ouder dan 12 jaar, ondanks dat niet aan wettelijk criterium wordt voldaan.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:10861](#) 08-11-2021

Klachtzaak na terugverwijzing Hoge Raad. Klacht over verwijsbeslissing naar GGZ Drenthe. Klacht gedeeltelijk gegrond ter zake van motiveringsgebrek. Geen aanleiding voor schadevergoeding.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:11864](#) 14-10-2021

Zorgmachtiging. Verzoek om anticonceptie als vorm van verplichte zorg 'toedienen van medicatie'. Depo-Provera. In dit geval gerechtvaardigd en noodzakelijk.

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:5539](#) 12-10-2021

Zorgmachtiging. Anticonceptie als verplichte zorg op grond van Wvvgz mogelijk. In dit geval afgewezen want niet noodzakelijk.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:5970](#) 01-10-2021

Beroep crisismaatregel gegrond. Crisismaatregel genomen na eerdere crisismaatregel door omissie officier van justitie. Geen actuele medische verklaring.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:5373](#) 20-09-2021

Samenloop zorgmachtiging, machtiging gesloten jeugdhulp en voortzetting crisismaatregel.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:9572](#) 10-09-2021

Beroep beslissing klachtencommissie. Beroep ongegrond. Zelfstandig beroep/verzoek zorgaanbieder niet-ontvankelijk. Rechtsvordering niet van toepassing op beroep beslissing klachtencommissie.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:4479](#) 22-07-2021

Schadevergoeding. Geen geldige titel voor opname in accommodatie. Verzet. Afwijzing verzoek want vrijwillig verbleven.

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:5035](#) 24-02-2021

Toewijzing zorgmachtiging. Medische verklaring niet ondertekend door psychiater, maar geneesheer-directeur heeft zich ervan vergewist dat de psychiater de verklaring heeft opgesteld.

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2021:2175](#) 01-09-2021

Terecht maatwerkvoorziening verstrekt op basis van sociaal netwerk-tarief.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage, ECLI:NL:TGZRSGR:2021:143](#) 08-12-2021

Waarschuwing voor orthopedisch chirurg wegens gebrekkige dossiervorming en verkeerd opereren.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2021:76](#) 08-12-2021

Doorhaling in het BIG-register van een verpleegkundige die zich schuldig heeft gemaakt aan grensoverschrijdend gedrag.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Groningen, ECLI:NL:TGZRGRO:2021:44](#) 07-12-2021

Berisping voor een GZ-psycholoog (voorheen) werkzaam in de forensische

jeugdpsychiatrie, wegens grensoverschrijdend gedrag.

Uitspraken zonder ECLI

Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden 14-11-2021

Ontbinding cliëntenraad verzocht door representatief te achten delegatie.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Klachtzaak na terugverwijzing Hoge Raad. Klacht over verwijsbeslissing naar GGZ Drenthe. Klacht gedeeltelijk gegrond ter zake van motiveringsgebrek. Geen aanleiding voor schadevergoeding.

Klachtzaak na terugverwijzing Hoge Raad. Klacht over verwijsbeslissing naar GGZ Drenthe. Klacht gedeeltelijk gegrond ter zake van motiveringsgebrek. Geen aanleiding voor schadevergoeding ex artikel 10:11 Wvggz en artikel 5 lid 4 EVRM.

Feiten

Betrokkene was op basis van een zorgmachtiging opgenomen. Op 8 juli 2020 heeft de geneesheer-directeur op grond van artikel 8:16 lid 1 Wvggz besloten om het verlenen van de zorg toe te wijzen aan een andere zorgaanbieder, te weten GGZ Drenthe (locatie Beilen). Tegen deze beslissing heeft betrokkene een klacht ingediend, welke klacht de klachtencommissie ongegrond heeft verklaard.

Bij beschikking van 22 oktober 2020 heeft de rechtbank Rotterdam het beroep ter verkrijging van een beslissing over de klacht gedeeltelijk gegrond verklaard voor zover het ging om het klachtonderdeel dat ziet op de motivering van de beslissing om verzoeker over te plaatsen naar GGZ Drenthe.

Bij beschikking van 16 juli 2021 heeft de Hoge Raad de beschikking van de rechtbank Rotterdam vernietigd en het geding terugverwezen. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat het oordeel van de rechtbank dat duidelijk is gemotiveerd waarom de keuze is gevallen op de accommodatie van GGZ Drenthe in Beilen, terwijl daar desverzocht geen nadere toelichting op is gegeven, onbegrijpelijk is.

Verzoeker heeft verzocht hem op grond van artikel 10:11 Wvggz een schadevergoeding toe te kennen van € 50 per dag, over de periode van 19 augustus 2020 tot 16 juli 2021, zijnde de periode waarin hij in GGZ Drenthe heeft verbleven. Tevens heeft verzoeker verzocht hem op

grond van artikel 5 lid 4 EVRM een schadevergoeding toe te kennen voor de lange duur van deze procedure, dan wel hem een schadevergoeding toe te kennen die de rechtbank in goede justitie zal vermenen te behoren.

Oordeel

De rechtbank slaat acht op een nadere toelichting van de geneesheer-directeur, die de gang van zaken van oktober 2020 heeft gereconstrueerd. De rechtbank oordeelt dat de geneesheer-directeur genoegzaam heeft gemotiveerd dat er ten tijde van de beschikking van 22 oktober 2020 geen andere zorgaanbieder was in de regio Rotterdam, Den Haag of Amsterdam, die dezelfde of een gelijkwaardige zorgmogelijkheid bood als GGZ Drenthe.

Na uitgebreide bespreking overweegt de rechtbank dat bij de verwijsbeslissing is voldaan aan de criteria van verplichte zorg (art. 3:3 Wvvgz) en aan de algemene uitgangspunten van de wet (art. 2:1 Wvvgz). Er waren geen minder bezwarende alternatieven, noch in de ambulante setting noch in de buurt van Rotterdam, die hetzelfde beoogde effect hadden. De verwijzing naar GGZ Drenthe was gelet op het beoogde doel evenredig en naar verwachting effectief. Dat klachtonderdeel verklaart de rechtbank derhalve ongegrond. Alhoewel niet meer relevant wijst de rechtbank het verzoek om de verwijsbeslissing te schorsen af, vanwege de ongegrondverklaring van dat klachtonderdeel.

Voorts stelt verzoeker dat de verwijsbeslissing niet deugdelijk gemotiveerd was. Het laatste onderdeel van de motivering blijkt uit het verweerschrift van de geneesheer-directeur. Omdat dit deel van de motivering niet ten tijde van het nemen van de verwijsbeslissing aan verzoeker kenbaar is gemaakt, oordeelt de rechtbank dat de verwijsbeslissing niet deugdelijk gemotiveerd was. De rechtbank verklaart daarom het klachtonderdeel dat ziet op de motivering van deze beslissing gegrond, vernietigt de verwijsbeslissing voor het gedeelte dat ziet op de motivering van deze keuze en bepaalt dat haar uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van de verwijsbeslissing.

Schadevergoeding

Ten aanzien van het verzoek om schadevergoeding op grond van artikel 10:11 lid 2 Wvvgz overweegt de rechtbank dat de klacht van verzoeker slechts gegrond is verklaard voor het deel dat ziet op het motiveringsgebrek. Daardoor is er naar het oordeel van de rechtbank geen aanleiding voor toekenning van schadevergoeding.

Voorts verzoekt verzoeker om schadevergoeding omdat de rechtbank niet 'speedily' heeft beslist als bedoeld in artikel 5 lid 4 EVRM. De rechtbank overweegt dat de Hoge Raad bij uitspraak van 28 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:1054, als regel aanvaardt dat in beginsel binnen

vier weken na de uitspraak van de Hoge Raad een mondelinge behandeling plaatsvindt, en dat de rechtbank in beginsel binnen vier weken na die mondelinge behandeling beslist op het verzoek van de officier van justitie, dan wel de zaak aanhoudt met het oog op een deskundigenonderzoek. In deze zaak heeft de mondelinge behandeling ruim twee maanden na de beschikking van de Hoge Raad van 16 juli 2021 plaatsgevonden. Met instemming van verzoeker heeft uiteindelijk geen mondelinge behandeling meer plaatsgevonden. De rechtbank heeft uiteindelijk op 8 november 2021 op de verzoeken beslist.

De rechtbank overweegt dat, hoewel verzoeker kan worden nagegeven dat tussen de beschikking van de Hoge Raad en de beslissing van deze rechtbank niet de nodige voortvarendheid is betracht, de termijnoverschrijding niet zodanig lang is dat dit een schadevergoeding zou rechtvaardigen. Daar komt bij dat verzoeker op geen enkele wijze heeft onderbouwd waaruit zijn schade heeft bestaan, mede gelet op het feit dat hij sinds 9 juli 2021 weer in Antes Poortugaal verblijft.

De rechtbank verklaart de klacht gedeeltelijk gegrond, de klacht overigens ongegrond en wijst de verzoeken om schadevergoeding af.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:10861

Zaaknummer: C/10/602589 / FA RK 20-6284

Rechters: M.C. Woudstra

Advocaten: S.R. Kwee

Wetsartikelen: 10:7 Wvggz, 10:11 Wvggz, 5 EVRM en 8:16 Wvggz

RECHTSPRAAK

Zorgmachtiging. Verzoek om anticonceptie als vorm van verplichte zorg 'toedienen van medicatie'. Depo-Provera. In dit geval gerechtvaardigd en noodzakelijk.

Aansluitende zorgmachtiging. Verzoek om anticonceptie als vorm van verplichte zorg 'toedienen van depotmedicatie'. Depo-Provera. Inbreuk privéleven ex artikel 10 Grondwet en artikel 8 EVRM. In dit geval gerechtvaardigd en noodzakelijk.

Feiten

De officier van justitie heeft verzocht om een aansluitende zorgmachtiging voor betrokkene. Het gaat beter met betrokkene maar zij kan erg wisselend zijn in wat zij wil. Zowel qua behandeling als qua verblijf in een accommodatie, medicatie en haar kinderwens. Vooral in haar wisselende kinderwens wordt een grote zorg gezien. Daarom wordt verzocht om haar verplichte anticonceptie toe te dienen.

Oordeel

Betrokkene lijdt aan een psychische stoornis, te weten schizofrenie, met hiernaast mogelijk een dissociatieve stoornis samenhangend met een doorgemaakt trauma. Deze stoornis leidt tot ernstig nadeel. Om het ernstig nadeel af te wenden, de geestelijke gezondheid van betrokkene te stabiliseren, de geestelijke gezondheid van betrokkene te herstellen zodanig dat zij haar autonomie zo veel mogelijk herwint en de door de stoornis bedreigde of aangetaste fysieke gezondheid van betrokkene te stabiliseren of te herstellen, heeft betrokkene zorg nodig. Gebleken is dat er geen mogelijkheden voor passende zorg op vrijwillige basis zijn, en dat betrokkene zeer ambivalent is in haar bereidheid mee te werken aan de behandeling en verblijf in een accommodatie. Om die reden is verplichte zorg nodig.

Ten aanzien van het toedienen van medicatie merkt de rechtbank op dat is gebleken dat naast het toedienen van depotmedicatie ook het toedienen van anticonceptie beoogd is met de zorgmachtiging. Hierop is geen verweer gevoerd.

De rechtbank overweegt ambtshalve dat het verplichten tot anticonceptie een inbreuk maakt op het privéleven, dat wordt beschermd door artikel 10 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM. De rechtbank acht een dergelijke inbreuk in dit geval echter gerechtvaardigd en noodzakelijk. Betrokkene is niet in staat de zorg voor een kind op zich te nemen en het moeten afstaan van een kind zal een nieuw trauma voor betrokkene opleveren. Bij een eventuele zwangerschap wordt de kans op toename van psychotische symptomen dan wel psychotische decompensatie aanzienlijk vergroot. Daarmee zal het ernstig nadeel zoals hierboven beschreven toenemen. Er bestaat een reëel risico op zwangerschap als betrokkene geen anticonceptie gebruikt, omdat zij wisselende seksuele contacten en met momenten ook een kindervens heeft. Betrokkene is niet in staat haar belangen en de consequenties van haar handelen te overzien en kan niet instaan voor de gevolgen van haar impulsieve gedrag. Een zwangerschap zou bijdragen aan ernstig nadeel voor betrokkene. Door de toediening van anticonceptie kan dit nadeel worden afgewend en kan worden bijgedragen aan het herstellen of stabiliseren van de fysieke en geestelijke gezondheid van betrokkene. De beoogde anticonceptie in de vorm van Depo-Provera is een omkeerbare methode van anticonceptie die de komende tijd kan voorkomen dat betrokkene keuzes maakt met ingrijpende consequenties voor haar eigen gezondheid en veiligheid en voor het (ongeboren) kind.

De rechtbank verleent de zorgmachtiging.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-10-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:11864

Zaaknummer: C/09/618849 / FA RK 21-6725

Rechters: C.G. Meeder

Wetsartikelen: 6:4 Wvggz

RECHTSPRAAK

Zorgmachtiging. Anticonceptie als verplichte zorg op grond van Wvggz mogelijk. In dit geval afgewezen want niet noodzakelijk.

Zorgmachtiging toegewezen. Anticonceptie als verplichte zorg op grond van Wvggz mogelijk. Wettelijke grondslag aanwezig. In dit geval afgewezen want niet noodzakelijk.

Feiten

De officier van justitie heeft ten aanzien van betrokkene verzocht om een zorgmachtiging, als bedoeld in artikel 6:4 Wvggz. Er zijn zorgen over betrokkene en het is de bedoeling dat zij op korte termijn langdurig wordt opgenomen, waarbij geen sprake meer zal zijn van middelengebruik. Bij de aanvraag is tevens verplichte anticonceptie verzocht. Bij betrokkene is anderhalf tot twee jaar geleden een nieuw implanon geplaatst. De komende tien tot twaalf maanden wordt het implanon nog niet verwijderd.

Oordeel

De rechtbank overweegt dat betrokkene lijdt aan een psychische stoornis, in de vorm van schizofreniespectrum- en andere psychotische stoornissen, middelgerelateerde en verslavingsstoornissen en persoonlijkheidsstoornissen. Deze stoornissen leiden tot ernstig nadeel, in de vorm van ernstig lichamelijk letsel, ernstige verwaarlozing, maatschappelijke teloorgang en de situatie dat betrokkene met hinderlijk gedrag agressie van anderen oproept. Om het ernstig nadeel af te wenden heeft betrokkene zorg nodig, maar gebleken is dat er geen mogelijkheden voor passende zorg zijn. De rechtbank kent de verzochte vormen van verplichte zorg toe met verschillende geldigheidsduren.

In het zorgplan is als doelstelling van de verplichte zorg vermeld dat betrokkene dient mee te werken aan haar anticonceptie-implantaat (implanon). Verplichte anticonceptie is een inbreuk op de onaantastbaarheid van iemands lichaam of een schending van de persoonlijke levenssfeer op basis van artikel 10 en artikel 11 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. Deze is

alleen toegestaan als daar een wettelijke grondslag voor is. De rechtbank schaaft dit verzoek onder de verplichte zorgvorm 'toedienen van medicatie, alsmede het verrichten van medische controles of andere medische handelingen en therapeutische maatregelen ter behandeling van een psychische stoornis, dan wel vanwege die stoornis, ter behandeling van een somatische aandoening (art. 3:2 lid 2 onder a Wvggz). Medicatie ter voorkoming van een zwangerschap die ongewenst is als gevolg van een psychische stoornis, valt hier naar het oordeel van de rechtbank ook onder.

Een zwangerschap levert ernstig nadeel op voor moeder en het kind als gevolg van psychische stoornissen. De Wvggz biedt de mogelijkheid om een zwangerschap te voorkomen door verplichte anticonceptie als verplichte zorg op te leggen om het ernstig nadeel voortvloeiend uit een zwangerschap te voorkomen. Onder ernstig nadeel wordt mede verstaan het bestaan van of het aanzienlijk risico op een ernstig verstoorde ontwikkeling voor of van betrokkene of een ander (art. 1:1 lid 2 Wvggz). Onder 'een ander' wordt ook het ongeboren kind verstaan.

Naast de wettelijke grondslag moet ook voldaan zijn aan de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De rechtbank is van mening dat in onderhavig geval niet aan deze beginselen is voldaan. Betrokkene heeft het implanon niet laten verwijderen. De behandelaar heeft onvoldoende kenbaar gemaakt wanneer er een eventueel nieuw implanon dient te worden geplaatst. Het implanon zal in ieder geval de komende tien à twaalf maanden blijven zitten omdat een implanon een werkingsduur van drie jaar heeft.

De rechtbank wijst deze vorm van verplichte zorg dan ook nadrukkelijk af voor zover het betreft het toedienen van anticonceptiva. Indien blijkt dat het noodzakelijk is dat het implanon tijdens de huidige zorgmachtiging opnieuw geplaatst moet worden en betrokkene hier niet aan mee wil werken, of dat betrokkene deze toch zelf heeft laten verwijderen, dient de officier van justitie een wijzigingsverzoek in te dienen. Er zal dan opnieuw getoetst moeten worden of daarvoor een wettelijke grondslag is en of aan de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid is voldaan.

De rechtbank overweegt dat voldaan is aan de criteria voor en doelen van verplichte zorg als bedoeld in de Wvggz en verleent de zorgmachtiging.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:5539

Zaaknummer: C/02/390357 FA RK 21-4633

Rechters: P.H.G.C. Gremmen

Wetsartikelen: 6:4 Wvvgz en 3:2 Wvvgz

RECHTSPRAAK

Beroep crisismaatregel gegrond. Crisismaatregel genomen na eerdere crisismaatregel door omissie officier van justitie. Geen actuele medische verklaring.

Beroep crisismaatregel gegrond. Crisismaatregel genomen na eerdere crisismaatregel door omissie officier van justitie. Geen actuele medische verklaring. Betrokkene onnodig laat toegang tot de rechter.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is op 14 augustus 2021 een crisismaatregel genomen door de burgemeester van Arnhem. Daartegen is betrokkene in beroep gekomen. Dit beroep is door de rechtbank ongegrond verklaard (zie ECLI:NL:RBGEL:2021:5971).

Op 17 augustus 2021 is opnieuw een crisismaatregel ten aanzien van betrokkene genomen, waartegen betrokkene eveneens beroep heeft ingesteld. Hij stelt dat de crisismaatregel onrechtmatig is afgegeven, omdat deze inhoudelijk is gebaseerd op een medische verklaring die is afgegeven op basis van een onderzoek dat is uitgevoerd op 14 augustus 2021 om 17:20 uur. Dit is dus hetzelfde onderzoek als het onderzoek dat ten grondslag ligt aan de crisismaatregel die is afgegeven op 14 augustus 2021.

De burgemeester heeft verklaard dat deze tweede crisismaatregel is afgegeven op verzoek van de officier van justitie. Bij de aanvraag van de eerste crisismaatregel is een 'vinkje' niet aangekruist, waardoor de officier geen voortzetting van de eerste crisismaatregel bij de rechtbank heeft verzocht. De juridisch adviseur benadrukt dat dit een aangelegenheid is die valt onder de verantwoordelijkheid van de officier. De officier heeft de omissie op 17 augustus 2021 vastgesteld, waarna zij de burgemeester heeft verzocht een tweede procedure voor een crisismaatregel in gang te zetten. Een onafhankelijk psychiater heeft hiervoor een medische verklaring afgegeven. De juridisch adviseur gaat ervan uit dat dit een nieuwe verklaring is. Deze is waarschijnlijk slechts verkeerd gedateerd. Bovendien blijkt uit de jurisprudentie dat het actualiseren van een medische verklaring is toegestaan.

Op verzoek van de rechtbank heeft de onafhankelijk psychiater verklaard dat de officier hem gevraagd had een nieuwe verklaring op te stellen. Hij heeft de officier gevraagd of hij de oude kon kopiëren. Dat was niet mogelijk. Ook 'ICT-technisch' was dit niet mogelijk. Dit had hij namelijk in eerste instantie geprobeerd. Hij heeft vervolgens de zaalarts gesproken 'en waarschijnlijk pate (de rechtbank leest: patiënt) kort gezien'.

Oordeel

De rechtbank is van oordeel dat bij de crisismaatregel van 17 augustus 2021 niet alle wettelijke vereisten in acht zijn genomen, omdat de crisismaatregel is afgegeven op basis van een medische verklaring die is gebaseerd op onderzoek van betrokkene dat heeft plaatsgevonden op 14 augustus 2021, kortom drie dagen voor de datum waarop de verklaring is opgesteld. Er is dus geen sprake van een medische verklaring die gebaseerd is op de actuele gezondheidstoestand van betrokkene dan wel van een geactualiseerde verklaring.

Ten overvloede is de rechtbank van oordeel dat op de gehele gang van zaken rond de aanvraag van deze tweede crisismaatregel wel het een en ander is aan te merken. De officier had voortvarender kunnen reageren toen bleek dat een 'vinkje' niet was aangezet, zodat alsnog om een machtiging tot voortzetting van de eerste crisismaatregel (van 14 augustus 2021) had kunnen worden verzocht. De rechtbank is van oordeel dat het ontbreken van een 'vinkje' er niet toe zou mogen leiden dat iemand aan wie een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd langer dan noodzakelijk de toegang tot een rechter wordt onthouden. Betrokkene heeft in dit geval onnodig laat aanspraak kunnen maken op de rechtsbescherming die haar op grond van artikel 7:7 Wvggz en artikel 7:8 Wvggz toekomt.

De rechtbank verklaart het beroep gegrond.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 01-10-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:5970

Zaaknummer: C/05/392758 / FA RK 21/2924

Rechters: E.L. de Jongh

Advocaten: E.J.M.J. Damen

Wetsartikelen: 7:6 Wvggz, 7:7 Wvggz en 7:8 Wvggz

RECHTSPRAAK

Zorgmachtiging aansluitend op tbs. Motiveringsplicht ten aanzien van vormen van verplichte zorg. Bij bezwaar nader motiveren.

Zorgmachtiging aansluitend op tbs toegewezen. Motiveringsplicht ten aanzien van vormen van verplichte zorg. Bij bezwaar nader motiveren. Betrekken stukken in dossier.

Feiten

De officier van justitie heeft op de voet van artikel 2.3 lid 1 Wet forensische zorg in verbinding met artikel 6:5, aanhef en onder a, Wvggz de rechtbank verzocht een zorgmachtiging ten aanzien van betrokkene te verlenen voor de duur van zes maanden. In het verzoekschrift verzoekt de officier van justitie een machtiging voor vrijwel alle vormen van verplichte zorg die zijn genoemd in artikel 3:2 lid 2 Wvggz, deels onder voorwaarden.

De advocaat van betrokkene heeft primair verzocht tot afwijzing van het verzoek omdat de benodigde zorg kan worden verleend in het vrijwillig kader, en subsidiair om afwijzing van een aantal vormen van verplichte zorg als zijnde disproportioneel.

De rechtbank heeft alle verzochte vormen van verplichte zorg noodzakelijk geacht voor het gestelde doel 'het monitoren van betrokkene' en als vangnet.

Cassatie

In cassatie klaagt betrokkene dat de rechtbank een te ruime zorgmachtiging heeft verleend. Het opnemen van alle vormen van verplichte zorg voor de maximale duur als vangnet schiet het doel van de wet voorbij, is moeilijk verenigbaar met de wetssystematiek en biedt onvoldoende rechtszekerheid. De rechter moet, wanneer een zorgmachtiging als toezichtinstrument en vangnet dient, motiveren welke interventie voor welke duur, en bij voorkeur ook onder welke omstandigheden dit mag plaatsvinden. Nu in deze zaak bovendien verweer is gevoerd tegen zeven vormen van verplichte zorg, had de rechtbank hierover een eigen oordeel moeten geven in plaats van slechts te verwijzen naar het zorgplan, de medische

verklaring en het advies van de geneesheer-directeur, aldus het onderdeel.

Oordeel

De Hoge Raad overweegt dat ook een zorgmachtiging die voorziet in (vrijwel) alle vormen van verplichte zorg voor de maximale duur in de omstandigheden van het concrete geval proportioneel, evenredig en doelmatig kan zijn. Opmerking verdient dat een te ruim gebruik van de machtiging wordt voorkomen doordat de zorgverantwoordelijke bij de beslissing op de voet van artikel 8:9 lid 1 Wvvgz tot toepassing van een vorm van verplichte zorg, naar de actuele situatie dient te beoordelen of aan de beginselen van proportionaliteit, evenredigheid en doelmatigheid is voldaan.

De rechter die een zorgmachtiging verleent, dient te motiveren dat voor de vormen van verplichte zorg waarvoor de machtiging wordt verleend, is voldaan aan de criteria voor en het doel van verplichte zorg. De Hoge Raad heeft eerder ten aanzien van *een machtiging tot voortzetting van een crisismaatregel* overwogen dat de rechter daarbij kan volstaan met een verwijzing naar de medische verklaring van de psychiater indien daarin is vermeld dat een vorm van zorg waarvoor de machtiging wordt verzocht, noodzakelijk is om de crisissituatie af te wenden (zie HR 18 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:2096, r.o. 4.1.3). Indien echter de betrokkene bezwaar maakt tegen een bepaalde vorm van zorg, zal de rechter zijn beslissing op dat punt moeten motiveren.

Deze regel geldt ook voor de motivering van de beslissing tot het verlenen van *een zorgmachtiging*, met dien verstande dat bij die motivering niet alleen de medische verklaring, maar ook de overige stukken moeten worden betrokken die bij een verzoek tot het verlenen van een zorgmachtiging zijn overgelegd (zie art. 5:17 lid 3 e.v. Wvvgz). Voor een zorgmachtiging geldt dus dat de rechter mag volstaan met een verwijzing naar de medische verklaring en de overige aan het verzoek ten grondslag liggende stukken indien daaruit voldoende duidelijk blijkt dat is voldaan aan de criteria voor en het doel van de verplichte zorg. Indien echter de betrokkene bezwaar maakt tegen een bepaalde vorm van zorg, of de duur daarvan, zal de rechter zijn beslissing op dat punt moeten motiveren.

Zowel voor een machtiging tot voortzetting van een crisismaatregel als voor een zorgmachtiging geldt dat de rechter alleen behoeft in te gaan op een dergelijk bezwaar indien het voldoende is toegelicht.

In deze zaak heeft de advocaat van betrokkene niet toegelicht waarom de door hem genoemde vormen van verplichte zorg disproportioneel zouden zijn. Ten aanzien van alle vormen van verplichte zorg waarvoor de zorgmachtiging is verzocht, valt tegen de achtergrond van de

medische verklaring en de overige bij het verzoekschrift gevoegde stukken ook zonder nadere motivering te begrijpen dat deze bij een terugval van betrokkene proportioneel kunnen zijn. De rechtbank heeft dus kunnen volstaan met de motivering die is gegeven.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

mr. J.F. Groen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1475

Zaaknummer: 21/02421

Rechters: T.H. den Tanja-van Broek, C.H. Sieburgh, H.M. Wattendorff, S.J. Schaafsma en F.R. Salomons

Advocaten: C. Reintjes-Wendenburg

Wetsartikelen: 2:3 Wfz en 6:5 Wvfgz

RECHTSPRAAK

Samenloop zorgmachtiging, machtiging gesloten jeugdhulp en voortzetting crisismaatregel.

***Voortzetting crisismaatregel toegewezen. Samenloop zorgmachtiging, machtiging gesloten jeugdhulp en voortzetting crisismaatregel.
Zorgmachtiging vervalt na verlenen machtiging gesloten jeugdhulp.
Voortzetting crisismaatregel aanvullend.***

Feiten

De officier van justitie verzoekt om voortzetting van de ten aanzien van betrokkene genomen crisismaatregel.

De officier van justitie heeft tijdens de mondelinge behandeling haar verzoek nader toegelicht. Daarnaast stelt de officier van justitie dat de zorgmachtiging die op 2 juni 2021 voor de duur van zes maanden is afgegeven voor betrokkene, door het afgeven van de machtiging gesloten jeugdhulp is komen te vervallen, maar niet formeel is beëindigd. Dit zou kunnen betekenen dat de zorgmachtiging van 2 juni 2021 nog geldend is. Tot slot verzoekt de officier van justitie de rechtbank om een standpunt in te nemen ten aanzien van de door haar in het geding gebrachte notitie over de samenloop van de zorgmachtiging en de machtiging gesloten jeugdhulp.

Oordeel

Uit de overgelegde stukken en de mondelinge behandeling is gebleken dat er ten aanzien van betrokkene sprake is van (het aanzienlijk risico op) onmiddellijk dreigend ernstig nadeel. Het ernstig vermoeden bestaat dat dit nadeel wordt veroorzaakt door gedrag dat voortvloeit uit een psychische stoornis, in de vorm van anorexia nervosa. De crisissituatie is zo ernstig dat de procedure voor een zorgmachtiging niet kan worden afgewacht.

Ten aanzien van de samenloop met de zorgmachtiging en de machtiging gesloten jeugdhulp overweegt de rechtbank als volgt. De kinderrechter heeft op 16 augustus 2021 – op grond van artikel 6.1.2 lid 1 Jeugdwet – een machtiging verleend om betrokkene te doen opnemen en te

doen verblijven in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp tot 5 november 2021. Artikel 6.1.2. lid 10 Jeugdwet bepaalt dat indien een machtiging gesloten jeugdhulp betrekking heeft op een jeugdige voor wie reeds een zorgmachtiging op grond van de Wvggz is afgegeven, deze zorgmachtiging vervalt. Dit betekent dat de zorgmachtiging die op 2 juni 2021 voor betrokkene is afgegeven en gold tot en met 2 december 2021 daarmee is komen te vervallen. De zorgmachtiging kan dan ook niet (meer) ten uitvoer worden gelegd.

Wat betreft de notitie van de officier van justitie, waarin zij de problematiek in de praktijk ten aanzien van de samenloop van de zorgmachtiging en de machtiging gesloten jeugdhulp aanstipt, acht de rechtbank het niet op zijn plaats om in dit kader hierover een standpunt in te nemen, omdat dit niet ter zake dienend is voor de beslissing op het voorliggende verzoek.

De rechtbank verleent de machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:5373

Zaaknummer: C/05/393354 / FA RK 21-3082

Advocaten: B.J. Schadd

Wetsartikelen: 7:7 Wvggz en 6.1.2 Jeugdwet

RECHTSPRAAK

Beroep beslissing klachtencommissie. Beroep ongegrond. Zelfstandig beroep/verzoek zorgaanbieder niet-ontvankelijk. Rechtsvordering niet van toepassing op beroep beslissing klachtencommissie.

Beroep beslissing klachtencommissie. Beroep ongegrond. Zelfstandig beroep/verzoek zorgaanbieder niet-ontvankelijk. Rechtsvordering niet van toepassing op beroep beslissing klachtencommissie.

Feiten

Bij beschikking van 14 april 2021 heeft de rechtbank ten aanzien van verzoekster een zorgmachtiging verleend voor de duur van zes maanden, tot en met 14 oktober 2021. Op 15 april 2021 is verzoekster gedwongen opgenomen in een accommodatie. Op 16 en 22 april 2021, en op 18 mei 2021 is besloten tot het verlenen van tijdelijke verplichte zorg aan verzoekster, ter afwending van een noodsituatie als bedoeld in artikel 8:11 Wvvgz.

Verzoekster heeft op grond van artikel 10:3 Wvvgz een klacht ingediend jegens de zorgaanbieder en tevens verzocht om schadevergoeding. De klachtencommissie heeft op 28 juni 2021 de klachten deels gegrond en deels ongegrond verklaard, en een bedrag van € 100 als schadevergoeding toegewezen ten laste van de zorgaanbieder.

Verzoek

Verzoekster verzoekt de rechtbank om de klachtonderdelen die de klachtencommissie ongegrond heeft verklaard alsnog gegrond te verklaren, alsmede om een hogere schadevergoeding.

De zorgaanbieder heeft verweer gevoerd en een zelfstandig verzoek gedaan om de gegrond verklaarde onderdelen alsnog ongegrond te verklaren.

Oordeel

De rechtbank verklaart het verzoek van verweerder niet-ontvankelijk, nu dat beroep na de beroepstermijn van artikel 10:7 lid 2 is ingesteld. Daarnaast overweegt de rechtbank dat artikel 282 lid 4 Rv geen grond biedt voor het in behandeling nemen van het zelfstandig verzoek van verweerder, omdat de regels van de verzoekschriftprocedure uit het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet van overeenkomstige toepassing zijn verklaard op de procedure van beroep tegen een beslissing van de klachtencommissie.

Voor wat betreft de klachtonderdelen – over de insluiting als tijdelijke verplichte zorg ter afwending van een noodsituatie – sluit de rechtbank zich aan bij de klachtencommissie en verklaart de rechtbank deze klachtonderdelen ongegrond.

Voor wat betreft de schadevergoeding stelt verzoekster dat, gelet op de gevoelde onmacht, vernedering, intimidatie, spanning en frustratie door de insluiting, medicatietoediening en gebrek aan informatievoorziening, een hogere schadevergoeding billijk is.

De rechtbank overweegt dat de gegrond bevonden klachten uitsluitend betrekking hebben op het informeren van verzoekster over de te verlenen verplichte zorg. Ook bij correct handelen aan de zijde van verweerder had verzoekster deze verplichte zorg, met de daarmee gepaard gaande emoties, dus moeten ondergaan.

De schade die uit het niet naleven van de informatieverplichtingen is voortgekomen, is naar het oordeel van de rechtbank daarom beperkt tot de gestelde onduidelijkheid, spanning en frustratie. Tijdens de mondelinge behandeling heeft verzoekster nadrukkelijk laten weten het niet eerlijk te vinden dat zij zich aan allerlei regels moet houden en dat de instelling dat zelf niet doet. De rechtbank is dan ook van oordeel dat er sprake is van immateriële schade die verzoekster heeft geleden. De rechtbank acht, net als de klachtencommissie, een door verweerder aan verzoekster te betalen schadevergoeding van € 100 billijk.

De rechtbank verklaart de door verzoekster aan de rechtbank voorgelegde klachten ongegrond en veroordeelt verweerder tot betaling aan verzoekster een schadevergoeding van € 100.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:9572

Zaaknummer: C/10/623022 / FA RK 21-5810

Rechters: H.J. Wieman-Bart

Advocaten: Hooijman, S.E.M. S.E.M. Hooijman

Wetsartikelen: 10:7 Wvggz en 10:11 Wvggz

RECHTSPRAAK

Schadevergoeding. Geen geldige titel voor opname in accommodatie. Verzet. Afwijzing verzoek want vrijwillig verbleven.

Schadevergoeding. Geen geldige titel voor opname in accommodatie. Verzet. Afwijzing verzoek want vrijwillig verbleven bij gebrek aan alternatieve woonruimte.

Feiten

Op 17 juli 2020 heeft de rechtbank een zorgmachtiging ten aanzien van verzoekster verleend tot en met 24 juli 2020, met onder andere opname als vorm van verplichte zorg. Bij beschikking van 23 juli 2020 heeft de rechtbank het resterende deel van het verzoek verleend ter zake van ambulante te verlenen verplichte zorg. Een opnamemachtiging was naar het oordeel van de rechtbank niet zinvol vanwege het geplande vertrek van verzoekster naar Egypte. De zorgmachtiging gold tot en met 23 januari 2021.

Op 20 januari 2021 is verzoekster opgenomen. Op die dag is een verzoek om een zorgmachtiging te verlenen binnengekomen bij de rechtbank, waarop op 10 februari 2021 is beslist en waarbij de zorgmachtiging is verleend tot en met 10 juni 2021 met opname in een accommodatie als vorm van verplichte zorg.

Verzoekster verzoekt om toekenning van schadevergoeding ad € 1.650 op grond van artikel 10:12 Wvfgz ten laste van de zorgaanbieder, omdat verzoekster van 20 januari 2021 tot en met 10 februari 2021 zonder titel is opgenomen geweest (€ 75 per dag).

De zorgaanbieder erkent bij wijze van verweer dat (de verlenging van) de zorgmachtiging te laat is aangevraagd en dat een crisismaatregel had moeten worden aangevraagd. De zorgaanbieder is het eens met de toekenning van schadevergoeding maar niet met de hoogte van het bedrag. Verzoekster moest namelijk opgenomen worden omdat zij overlast veroorzaakte door een psychose, en als zij weer naar huis was gegaan, waren de problemen nog groter geworden.

Oordeel

De rechtbank stelt vast dat verzoekster van 20 januari 2021 tot 10 februari 2021 zonder geldige titel opgenomen is geweest.

De rechtbank overweegt dat een opname zonder titel niet zonder meer onrechtmatig of in strijd met de wet en daarmee een grond voor schadevergoeding is. Verplichte zorg op grond van artikel 3:1 lid 1 onder a Wvggz is zorg die ondanks verzet als bedoeld in artikel 1:4 kan worden verleend op grond van een zorgmachtiging. Hieruit volgt dat het voor beantwoording van de vraag of er in dit geval onterecht verplichte zorg is verleend van belang is dat er op dat moment sprake was van verzet. Was er immers geen sprake van verzet, dan is er ook geen sprake van verplichte zorg en dan is ook een zorgmachtiging niet nodig. De rechtbank stelt vast dat er sprake is geweest van verzet. Verzoekster heeft aangegeven naar huis te willen. Ook de zorgaanbieder heeft verklaard dat eigenlijk een crisismaatregel had moeten worden aangevraagd. Daarmee moet sprake zijn geweest van verzet.

Toch wijst de rechtbank het verzoek af. De advocaat van verzoekster heeft namelijk verklaard dat verzoekster ermee bekend was dat er geen geldige titel voor opname was en dat zij de instelling mocht verlaten. Toch is verzoekster in de instelling gebleven, omdat zij op dat moment in echtscheiding lag en zij zonder onderdak zou komen. De rechtbank is van oordeel dat onder deze omstandigheden er geen grond is voor schadevergoeding en wijst het verzoek af.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:4479

Zaaknummer: 518075 FV RK 21-339

Rechters: T. Dopheide

Advocaten: Makhloufi, S. S. Makhloufi

Wetsartikelen: 10:12 Wvggz

RECHTSPRAAK

Toewijzing zorgmachtiging. Medische verklaring niet ondertekend door psychiater, maar geneesheer-directeur heeft zich ervan vergewist dat de psychiater de verklaring heeft opgesteld.

Toewijzing aansluitende zorgmachtiging. Medische verklaring niet ondertekend. Wet vereist geen ondertekening. Uit bevindingen van de geneesheer-directeur blijkt dat de medische verklaring door de onafhankelijk psychiater is opgesteld. Ondertekening verdient wel de voorkeur.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is op 18 september 2020 een zorgmachtiging verleend tot en met 18 maart 2021. De officier van justitie heeft verzocht om een aansluitende zorgmachtiging als bedoeld in artikel 6:4 Wvvgz.

De advocaat van betrokkene heeft afwijzing van het verzoek bepleit, omdat niet is gebleken dat de medische verklaring is ondertekend door de onafhankelijke psychiater.

Oordeel

De rechtbank overweegt dat de wet niet vereist dat de verklaring moet zijn voorzien van een handtekening van de psychiater die de verklaring heeft opgesteld. Toch zal voldoende duidelijk moeten zijn dat de verklaring afkomstig is van de daarin genoemde opsteller. De rechtbank begrijpt uit de bevindingen van de geneesheer-directeur (G-D) dat deze zich ervan heeft vergewist dat de medische verklaring afkomstig is van de psychiater, die is genoemd in die verklaring en dat deze psychiater onafhankelijk is, zoals bedoeld in de Wvvgz. Hoewel een ondertekende verklaring de voorkeur verdient, is de rechtbank van oordeel dat de hiervoor vermelde mededeling van de G-D voldoende waarborg biedt, zodat dit verweer wordt verworpen.

Verder overweegt de rechtbank dat er is voldaan aan de criteria voor en doelen van verplichte zorg als bedoeld in de Wvvgz. De rechtbank verleent de zorgmachtiging voor de (verzochte) duur van twaalf maanden.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 24-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:5035

Zaaknummer: C/01/367653 / FA RK 21-517

Advocaten: G.E. Helder

Wetsartikelen: 6:4 Wvvgz

RECHTSPRAAK

Centrale Cliëntenraad DeSeizoenen.

De CCR van DeSeizoenen heeft de Ondernemingskamer verzocht een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van DeSeizoenen over de periode vanaf 1 januari 2018 en een aantal onmiddellijke voorzieningen te treffen. Een nieuwe samenstelling van de CCR heeft er echter toe geleid dat de CCR het verzoek wil intrekken. De Ondernemingskamer overweegt dat de CCR een gegronde reden heeft om het verzoek in te trekken, aangezien de grond van het verzoek in zijn geheel is komen te vervallen. De Ondernemingskamer verklaart de CCR niet-ontvankelijk in zijn verzoek van 30 april 2020 in onderhavige zaak.

Feiten

Zorgaanbieder 'DeSeizoenen' heeft zes vestigingen op verschillende locaties in Oost- en Zuid-Nederland, waarbij elk van de vestigingen van DeSeizoenen een lokale cliëntenraad heeft en een Centrale Cliëntenraad (hierna: CCR). In de CCR zitten vertegenwoordigers van de zes lokale cliëntenraden.

De CCR heeft op 13 december 2017 een verzoekschrift ingediend bij de Ondernemingskamer om een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van DeSeizoenen over de periode vanaf 1 oktober 2011 tot het einde van de periode van het onderzoek. Bij beschikking van 30 april 2018 heeft de Ondernemingskamer een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van DeSeizoenen over de periode vanaf 10 januari 2012 tot 15 maart 2016.

De Ondernemingskamer heeft bij beschikking van 24 januari 2020 vastgesteld dat zich in de onderzoeksperiode tot 25 februari 2014 bij DeSeizoenen wanbeleid heeft voorgedaan en het verzoek voor het overige afgewezen. De CCR heeft tegen de beschikking van 24 januari 2020 beroep in cassatie ingesteld. In de cassatieprocedure heeft advocaat-generaal mr. Hartlief

geconcludeerd tot verwerping van het beroep. Er is ten tijde van behandeling van dit verzoek nog geen uitspraak van de Hoge Raad.

Deze uitspraak behelst twee zaken.

Ten eerste zaak 200.277.606/01 OK, waarin de CCR een verzoekschrift bij de Ondernemingskamer heeft ingediend om een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van DeSeizoenen over de periode vanaf 1 januari 2018 en bij wijze van onmiddellijke voorzieningen voor de duur van het geding de door DeSeizoenen voorgenomen ontbinding van de CCR te verbieden, althans op te schorten, en het besluit van DeSeizoenen tot ontbinding van een van de lokale cliëntenraden ongeldig te verklaren, althans de effecten daarvan op te schorten. Daarnaast het verzoek om het bestuur en de raad van commissarissen van DeSeizoenen te gebieden de samenwerking met een lid van de CCR tot 1 november 2020 voort te zetten en twee leden te schorsen als lid van een lokale cliëntenraad, DeSeizoenen te gebieden een cassatiebudget toe te kennen aan de CCR en een derde persoon te benoemen tot bestuurder van DeSeizoenen met als bijzondere taak de medezeggenschapsproblematiek in goede banen te leiden.

Ten tweede de zaak 200.277.606/02 OK waarin een aantal belanghebbenden en een lokale cliëntenraad bij verzoekschrift de Ondernemingskamer hebben verzocht bij wijze van onmiddellijke voorzieningen het ontslag van de voorzitter van de CCR te verbieden, althans een eventueel reeds genomen ontslagbesluit te vernietigen, dan wel de effecten daarvan ongedaan te maken, al dan niet in combinatie met benoeming van een externe technische voorzitter voor de CCR-vergaderingen. Daarnaast wordt de Ondernemingskamer verzocht om ter zitting te bemiddelen en nieuwe afspraken te beproeven, subsidiair een derde persoon te benoemen tot voorzitter van de CCR voor een periode van een jaar met beslissende stem, dan wel andere maatregelen te treffen die de Ondernemingskamer juist acht.

Oordeel

De Ondernemingskamer geeft aan dat aan de orde is het rechtsgevolg van de intrekking door de CCR in zijn huidige samenstelling van het enquêteverzoek van 30 april 2020. De Ondernemingskamer stelt voorop dat in een geval als het onderhavige waarin het enquêteverzoek wordt ingetrokken voordat daarop is beslist door de Ondernemingskamer, het voor de beoordeling van de gevolgen van die intrekking niet aankomt op een afweging van belangen zoals bepleit door belanghebbenden en de lokale cliëntenraad. Hierbij geeft de Ondernemingskamer aan dat de verwijzing naar HR 17 december 2010, ECLI:NL:HR:2010:BO3356 (*KPNQwest*) in casu niet opgaat, omdat het daar ging om een verzoek van de oorspronkelijke verzoekers tot beëindiging van de procedure nadat het

enquêteverzoek was toegewezen.

De Ondernemingskamer geeft aan dat het uitgangspunt is dat een enquêteverzoek door de verzoeker kan worden ingetrokken voordat daarop is beslist. Het intrekken van een enquêteverzoek leidt er in beginsel toe dat de verzoeker niet-ontvankelijk wordt verklaard in zijn verzoek. Er kan hierop een uitzondering worden gemaakt als de intrekking verband houdt met een onderwerp waarover een onderzoek wordt verzocht en met de intrekking wordt beoogd de beoordeling daarvan door de Ondernemingskamer – en daarmee een juiste werking van het enquêterecht – op onaanvaardbare wijze te doorkruisen. Dat kan zich in het bijzonder voordoen indien de intrekking het gevolg is van een wijziging in de zeggenschap binnen verzoeker. Dit is in casu ook het geval. Hierbij verwijst de Ondernemingskamer onder andere naar OK 4 april 2018, ECLI:NL:GHAMS:2018:1088 (*Machinefabriek Heerlen*) en OK 5 november 2020, ECLI:NL:GHAMS:2020:3273 (*L2Fiber Rotterdam*).

De aanleiding van het genoemde enquêteverzoek van de CCR van 30 april 2020 werd gevormd door het besluit van DeSeizoenen tot ontbinding van een van de lokale cliëntenraden, het voorgenomen besluit tot ontbinding van de CCR en een van de lokale cliëntenraden. Daarnaast speelde in algemene zin het problematisch verlopen van de (cliënten)medezeggenschap binnen DeSeizoenen en de kosten van het instellen van cassatieberoep. De Ondernemingskamer geeft aan dat over deze kwesties ter zitting van 25 juni 2020 afspraken zijn gemaakt en daaraan uitvoering is gegeven onder begeleiding van een tweetal advocaten, waarbij nog slechts het opstellen van nieuwe medezeggenschapsreglementen dient te worden voltooid.

De uitvoering van de tussen partijen gemaakte afspraken heeft ertoe geleid dat de samenstelling van de CCR is gewijzigd en uitgebreid. In zijn nieuwe samenstelling heeft een ruime meerderheid van de vertegenwoordigers in de CCR besloten de enquêteprocedure die met het verzoek van 30 april 2020 is ingeleid niet langer voort te zetten.

De Ondernemingskamer overweegt dat de CCR een gegronde reden had om dit in te trekken, aangezien de gronden van het verzoek geheel zijn komen te vervallen. Hiermee heeft de intrekking ook niet een oneigenlijk karakter. De Ondernemingskamer verklaart de CCR niet-ontvankelijk in zijn verzoek van 30 april 2020 in onderhavige zaak.

mr. X.R. van der Kruk-Ras

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 15-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:1074

Zaaknummer: 200.277.606/01 OK en 200.277.606/02 OK

Rechters: G.C. Makkink, M.M.M. Tillema, A.J. Wolfs, D.E.M. Aleman en W. Wind

Advocaten: H.A. de Savornin Lohman, W.H.A.M. van den Muijsenbergh, A.J.D. Bekius, S.J.H.M. Berendsen, B. Kemp, mr. S. Koelewijn, P.D. Olden, M.J. Faber en R.A. Kronenberg

Wetsartikelen: 2:349a BW

RECHTSPRAAK

Doorhaling in het BIG-register van een verpleegkundige die zich schuldig heeft gemaakt aan grensoverschrijdend gedrag.

De inschrijving van een verpleegkundige in het BIG-register is doorgehaald, wegens grensoverschrijdend gedrag jegens twee cliënten. Wegens het gebrek aan zelfinzicht en het feit dat verweerder geen lering heeft getrokken uit de casus, acht het RTG de kans op herhaling aanwezig.

Feiten

Verweerder, een verpleegkundige, is op 1 maart 2020 als verpleegkundige niveau 4 in dienst getreden bij een GGZ-instelling waar ook intramurale zorg wordt verleend. Verweerder werkte op de High & Intensive Care afdeling (HIC). Hij was daar medeverantwoordelijk voor het bieden van specialistische zorg aan cliënten met complexe psychiatrische en persoonlijkheidsproblematiek.

Op 31 oktober 2020 ontving de instelling signalen van seksueel grensoverschrijdend gedrag van verweerder jegens een vrouwelijke, destijds 18-jarige cliënte (A). Daarop heeft de instelling verweerder naar huis gestuurd en is een onderzoek gestart.

Uit dit onderzoek is gebleken dat verweerder in de periode van 20 tot en met 31 oktober 2020 seksueel contact met A heeft gehad. Dit begon met het aannemen van het telefoonnummer van A door verweerder, tijdens een autorit op 20 oktober 2020, waarbij verweerder A voor een intakegesprek van de instelling naar elders bracht. Na dit gesprek hebben verweerder en A in de auto fysiek contact gehad. Vervolgens hebben verweerder en A veelvuldig contact via WhatsApp gehad, dat in elk geval van de kant van verweerder sterk seksueel getint was. Verweerder en A hebben tijdens een avonddienst van verweerder, op het buitenterrein van de instelling, verdergaand fysiek seksueel contact gehad.

Verweerder heeft pas na doorvragen de feiten als juist erkend. Kort gezegd heeft verweerder

als verklaring voor zijn gedrag gegeven dat hij veel te dicht bij A was gekomen en zichzelf toen niet meer in de hand had.

Bij brief van 5 november 2020 heeft de instelling verweerder vanwege deze feiten op staande voet ontslagen. De instelling heeft voorts bij de IGJ melding gedaan van dit ontslag en van geweld in de zorgrelatie. De instelling heeft tot slot een nader onderzoeksrapport laten opstellen en heeft verweerder op 18 december 2020 nogmaals gehoord. Daarbij is gebleken dat verweerder over zijn gevoelens voor en relatie met A niet met zijn teamleider of collega's heeft gesproken, noch dit probleem in enig overleg aan de orde heeft gesteld. Verweerder heeft er ook geen aantekening van gemaakt in het elektronisch patiëntendossier (EPD), waarin hij op 12 juli 2020 had genoteerd dat A zich jegens hem uitdagend had gedragen. Daarover had verweerder met collega's gesproken en advies gevraagd. Tijdens het gesprek op 18 december 2020 heeft verweerder ook verklaard dat A een zware borderline cliënte was, waartegen hij onvoldoende weerstand had.

Bij e-mail van 11 maart 2021 heeft verweerder aan zijn voormalig leidinggevende gevraagd om een referentie voor een nieuwe werkgever en geschreven: '(...) maar neem wel aan dat het incident niet aangegeven hoeft te worden?'

Bij brief van 8 april 2021 heeft de instelling verweerder meegedeeld dat de instelling aangifte bij de politie heeft gedaan van zijn seksueel grensoverschrijdend gedrag, en na overleg met de IGJ heeft besloten een tuchtklacht in te dienen.

Bij een gesprek met een andere cliënte (B) op 28 april 2021 is de instelling gebleken dat verweerder ook met haar, terwijl zij was opgenomen op de HIC, grensoverschrijdend WhatsAppcontact heeft gehad. Verweerder bleek eerst het telefoonnummer van B in haar EPD te hebben opgezocht en vervolgens contact met haar te hebben gezocht. Daarbij heeft verweerder positief gereageerd op het voorstel van B voor een gezamenlijke wandeling op het terrein van de instelling, die wat verweerder betreft ook buiten werktijd kon plaatsvinden, want 'alleen weet ik niet of het werk dat moet weten'. Verweerder heeft B geschreven dat hij haar wilde zien en 'in een persoonlijke setting' zou willen helpen. Hoewel B hem wees op de risico's van persoonlijk contact (voor zijn baan) en op momenten afhoudend reageerde, is verweerder blijven aandringen. Het contact werd beëindigd doordat B het niet langer wilde. Ook van het contact met B heeft verweerder nergens melding gemaakt.

Verweerder had zich eerder, na een opleiding op een ander vakgebied, laten omscholen tot verpleegkundige. Na het ontslag door de instelling heeft hij opnieuw (als zzp'er) werk in de zorg gezocht en gevonden. Hij werkt nu als verpleegkundige in de ouderenzorg binnen een ziekenhuis.

Klacht

Klager verwijt verweerder dat hij:

1. zich (seksueel) grensoverschrijdend heeft gedragen ten opzichte van twee cliënten van de instelling en aldus onvoldoende professionele distantie in acht heeft genomen en zich niet heeft laten leiden door de professionele voorschriften die dit verbieden;
2. zich niet toetsbaar heeft opgesteld.

Tevens vordert klager een proceskostenveroordeling van verweerder.

Oordeel RTG

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) acht klachtonderdeel 1 gegrond zonder nadere bespreking. Voor wat betreft klachtonderdeel 2 oordeelt het RTG dat verweerder zich geenszins toetsbaar heeft opgesteld. Verweerder heeft geen blijk gegeven van enig zelfinzicht en hij heeft nagelaten op de momenten waarop dat kon open kaart te spelen. Ook is niet gebleken dat verweerder lering heeft getrokken uit de casus. Het RTG oordeelt het handelen van verweerder als een 'aaneenschakeling van laakbare handelingen gedurende een langere periode, die al kort na zijn indiensttreding bij klager begon'. Verweerder heeft een aanhoudende drang zijn persoonlijke, eigen behoeftes voorop te stellen. Het RTG acht de kans op recidief reëel. Aan die vrees draagt bij dat verweerder heeft verklaard dat hij zijn nieuwe werkgever 'in grote lijnen' heeft verteld over wat er bij de instelling was voorgevallen, maar ook dat hij daarvoor geen enkel bewijs heeft geleverd. Ook het feit dat verweerder de relatie met B heeft verzwegen acht het RTG opmerkelijk. Op grond van voornoemde redenen acht het RTG alleen de zwaarste maatregel, doorhaling van zijn inschrijving in het BIG-register, passend. Voor het geval verweerder op het moment van het onherroepelijk worden van deze beslissing niet is ingeschreven in het BIG-register, ontzegt het RTG verweerder het recht om wederom in dit register te worden ingeschreven. Ter bescherming van mogelijk ondertussen aan zijn zorg toevertrouwde personen schorst het RTG, op de voet van artikel 48 lid 9 Wet BIG, bij wege van voorlopige voorziening terstond de bevoegdheid van verweerder om de aan zijn inschrijving in het BIG-register verbonden bevoegdheden uit te oefenen. De schorsing is van kracht tot het moment dat de beslissing tot doorhaling van de inschrijving onherroepelijk is geworden dan wel in beroep is vernietigd. Verweerder kan als gevolg van deze beslissing, waaronder schorsing bij wijze van voorlopige voorziening die terstond ingaat, zijn huidige werkzaamheden niet meer verrichten met alle inkomensgevolgen van dien. Het RTG beperkt om die reden de kostenvergoeding tot € 500.

mr. drs. C. van der Kolk-Heinsbroek

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 08-12-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2021:76

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Ontbinding cliëntenraad verzocht door representatief te achten delegatie.

Een representatief te achten delegatie heeft zich tot de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden gewend met het verzoek om de instelling op te dragen de cliëntenraad te ontbinden, een nieuwe cliëntenraad in te stellen en een voorziening te treffen die inhoudt dat de instelling bepaalde informatie van de website moet verwijderen. De LCvV wijst de gevraagde voorziening af, nu tijdens de zitting blijkt dat de instelling de website reeds aanpast. Aangegeven wordt dat onvoldoende overtuigend aangetoond is dat de representatief te achten delegatie een spoedeisend belang heeft bij andere dan wel verdere aanpassingen van de website voordat uitspraak in de bodemprocedure zal zijn gedaan.

Feiten

Een representatief te achten delegatie (hierna: verzoekers) heeft zich tot de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden gewend met het verzoek om de instelling op te dragen de cliëntenraad te ontbinden en een nieuwe cliëntenraad in te stellen. Hierbij willen verzoekers als lid van de nieuw in te stellen cliëntenraad worden benoemd. Bij het verzoek aan de LCvV is ook verzocht om een voorziening te treffen (art. 24 Reglement LCvV), die behelst dat de instelling onjuiste informatie met betrekking tot de cliënt-ambassadeurs en hun verhouding tot de cliëntenraad van de website van de instelling verwijdert en verwijderd zal houden. Verzoekers hebben een rechtstreeks verzoek gedaan aan de instelling om de cliëntenraad te ontbinden, maar de instelling heeft dit verzoek afgewezen.

Oordeel

De LCvV stelt vast dat zij bevoegd is om van de verzoeken kennis te nemen op grond van artikel 2 Reglement LCvV. De LCvV ontleent hieraan tevens de bevoegdheid om de gevraagde

voorziening te beoordelen. De verzoekers baseren zich op artikel 13 lid 6 Wmcz 2018. Nu gebleken is dat de instelling al heeft aangegeven om ongeacht de uitspraak over de gevraagde voorziening de websitetekst aan te zullen passen met betrekking tot de tekst waar gesteld wordt dat cliënt-ambassadeurs deel uitmaken van de cliëntenraad, wordt de gevraagde voorziening afgewezen. Aangegeven wordt dat onvoldoende overtuigend is aangetoond dat verzoekers een spoedeisend belang hebben bij andere dan wel verdere aanpassingen van de website voordat uitspraak in de bodemprocedure zal zijn gedaan.

mr. X.R. van der Kruk-Ras

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 14-11-2021

Zaaknummer: 21-010

RECHTSPRAAK

Berisping voor een GZ-psycholoog (voorheen) werkzaam in de forensische jeugdpsychiatrie, wegens grensoverschrijdend gedrag.

De (ex-)werkgever dient een tuchtklacht in tegen de GZ-psycholoog wegens grensoverschrijdend gedrag. De GZ-psycholoog heeft zelf aan de (ex-)werkgever uiting gegeven van haar verliefde gevoelens voor een 18-jarige mannelijke cliënt, doch pas nadat het grensoverschrijdende handelen heeft plaatsgevonden. Alles overwegende wordt aan de GZ-psycholoog een berisping opgelegd.

Feiten

Verweerster werkte bij B als GZ-psycholoog. Op 29 juni 2020 heeft verweerster bij haar leidinggevende gemeld dat zij verliefde gevoelens had voor een mannelijke cliënt van 18 jaar, die zij behandelde. De cliënt was vijf keer bij haar thuis geweest. De vijfde keer hebben zij gezoend.

De behandelrelatie tussen verweerster en de cliënt is na de melding per direct geëindigd, verweerster is op non-actief gesteld en haar arbeidsovereenkomst is geëindigd met een vaststellingsovereenkomst.

Klager – de (ex-)werkgever van verweerster – heeft een melding bij de Inspectie voor de Gezondheidszorg en Jeugd gedaan, waarna een intern onderzoek is uitgevoerd. Klager heeft de uitkomst van dit onderzoek onderschreven en geoordeeld 'dat verweerster haar professionele grenzen heeft overschreden, wetende dat zij verkeerd handelde. Verweerster heeft haar eigen behoefte aan geluk voorop gezet en de cliënt schade berokkend door zijn kwetsbaarheid niet mee te wegen. Zij heeft bewust met niemand over haar gevoelens gesproken en de behandelrelatie met deze cliënt (op ongebruikelijke wijze voor de forensische jeugdpsychiatrie) voortgezet. Door met niemand over (de ontwikkeling van) haar verliefdheid te spreken, heeft zij zich onvoldoende transparant en toetsbaar opgesteld.'

Klacht

Klager verwijt verweerster:

- 1) dat zij haar professionele grenzen heeft overschreden door met één van haar mannelijke cliënten tijdens de behandelrelatie een persoonlijke relatie aan te gaan, die uitmondde in een grensoverschrijdende relatie en zonder daarbij de noodzakelijke afkoelingsperiode in acht te nemen;
- 2) dat zij zich onvoldoende transparant en toetsbaar heeft opgesteld. Zij heeft (de ontwikkeling van) haar verliefdheid niet besproken met haar leidinggevende, met collega's of met een vertrouwenspersoon.

Oordeel

Verweerster erkent dat zij grensoverschrijdend gehandeld heeft en dat zij niet gehandeld heeft zoals van een redelijk handelend GZ-psycholoog verwacht mag worden.

Verweerster heeft aangevoerd te zijn overvallen door haar verliefde gevoelens, waarbij zij haar professionele distantie uit het oog heeft verloren. Verweerster heeft verklaard te verkeren in moeilijke privéomstandigheden nu haar dochtertje ten gevolge van een ernstige stoornis vroegtijdig zal komen te overlijden. Daarvoor heeft het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Groningen (RTG) begrip. Ook heeft verweerster aangevoerd dat vanwege de maatregelen als gevolg van de COVID-19-pandemie, de collegiale intervisie anders was dan voorheen, zodat door haar collegae/werkgever niet is gezien dat het niet goed met haar ging en zodat zij haar niet tegen zichzelf in bescherming hebben kunnen nemen. Achteraf gezien, stelt verweerster vanwege haar persoonlijke omstandigheden niet in staat te zijn geweest om haar werk uit te oefenen en voorts niet in staat om zelf te beslissen of ze kon werken.

Als gevolg van de COVID-19-pandemie werden cliënten zo veel mogelijk digitaal behandeld. Bij deze mannelijke cliënt werkte dat niet en was het opbouwen van vertrouwen zeer lastig. Wat wel werkte was om een eindje te gaan rijden en in de auto met hem te praten. Verweerster erkent dat zij deze werkwijze met haar collegae/leidinggevende had moeten bespreken. De bezoeken bij haar thuis pasten eveneens niet bij de behandeling. Verweerster had – toen zij merkte dat zij zich tot haar cliënt aangetrokken voelde – direct over haar gevoelens met haar collegae en/of leidinggevende moeten communiceren. In overleg had ze dan het behandelcontact gepast kunnen beëindigen.

Verweerster heeft na te hebben gezoend met haar cliënt, direct melding gemaakt bij haar leidinggevende en zich onverwijld aangemeld voor therapie. Zij heeft zich voorts neergelegd

bij de arbeidsrechtelijke consequentie van ontslag.

Het RTG verklaart de klacht gegrond en overweegt ten aanzien van de aan verweerster op te leggen maatregel dat de ernst van de verweten gedragingen een zware maatregel rechtvaardigt, waarbij ten minste een voorwaardelijke schorsing voor de hand ligt.

Alle omstandigheden dienen echter te worden meegewogen, waaronder in hoeverre verweerster inzicht heeft getoond en hoe groot het risico op herhaling is. Verweerster heeft erkend dat ze fout gehandeld heeft en dat de verantwoordelijkheid volledig bij haar ligt. Zij heeft blijk gegeven van reflecterend vermogen en de wil om zich verder te blijven ontwikkelen. Zij is nog altijd in therapie en niet eerder in aanraking geweest met het tuchtrecht. Na het grensoverschrijdende handelen heeft zij uit eigen beweging direct openheid gegeven en de consequenties van haar handelen aanvaard. Verweerster onderkent momenteel niet in staat te zijn om in de GGZ te werken en ambieert dat voorlopig ook niet. Het risico op herhaling wordt zeer gering geacht.

Alles overwegende acht het RTG de maatregel van een berisping passend.

mr. K.S. Waldron

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Groningen

Datum uitspraak: 07-12-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZRGRO:2021:44

Zaaknummer: G2021/27-GP2020/27

Advocaten: J.F.H. Terpstra

Wetsartikelen: 47 lid 1 sub a Wet BIG

RECHTSPRAAK

Waarschuwing voor orthopedisch chirurg wegens gebrekkige dossiervorming en verkeerd opereren.

Orthopedisch chirurg krijgt een waarschuwing opgelegd wegens gebrekkige dossiervoering en het niet opmerken van het opereren op een verkeerd niveau.

Feiten

Klager is op 28 maart 2017 door zijn huisarts verwezen naar de afdeling Orthopedie van een ziekenhuis, vanwege plots optredende hevige pijn in de rug. Klager was op dat moment al zo'n twintig jaar bekend met rugklachten en sinds oktober 2016 patiënt bij de collega van beklaagde. Voor de pijnklachten was de diagnose discopathie L3-L4-L5 met Hernia Nuclei Pulposi (HNP) L3-L4 rechts gesteld. De pijn werd behandeld via Transcutane Electro Neuro Stimulatie (TENS). Ook ontving klager therapie (Caesar/Mensendieck).

Op 29 maart 2017 vond de afspraak plaats tussen klager en de collega. De collega constateerde op basis van onderzoek dat er bij klager sprake was van progressie van de discusextrusie L3-L4 met toename van de absolute wervelkanaalstenose en versmalling van de linker laterale recessus. De collega achtte een spoedige operatie noodzakelijk. Klager en de collega spraken toen af dat klager op 14 april 2017 zou worden geopereerd.

De operatie vond plaats op 14 april 2017 en werd uitgevoerd door beklaagde, als eerste operateur, en de collega, als tweede operateur. De collega heeft een operatieverslag gemaakt voor het EPD van klager, onder de naam van beklaagde als eerste operateur. Beklaagde heeft dit verslag nadien niet nagelezen.

Op 15 april 2017 werd beklaagde rond 23.45 uur gebeld door de dienstdoende arts-assistent chirurgie. Deze vertelde dat klager naar het toilet was gegaan en een acuut tintelend gevoel in beide bovenbenen en andere lichaamsdelen had gekregen. De dienstdoende orthopedisch chirurg was toen niet aanwezig. Beklaagde is vanwege deze symptomen vanuit huis naar het ziekenhuis gekomen, waar hij klager binnen vijftien minuten heeft beoordeeld. Met klager ging het inmiddels beter. Klager is op 19 april 2017 ontslagen en er werd voor acht weken later

een consult met hem afgesproken.

Op 28 april 2017 heeft beklaagde klager gezien in verband met aanhoudende pijnklachten. Beklaagde heeft toen pijnmedicatie voorgeschreven en een afspraak met klager gemaakt voor een maand later.

Klager is op 3 mei 2017 opnieuw opgenomen in het ziekenhuis vanwege een toename van de pijnklachten. Voor 8 mei 2017 is er een MRI-LKW afgesproken. Beklaagde heeft de onderzoeksgegevens bestudeerd. Hieruit bleek dat klager op 14 april 2017 op het verkeerde niveau was geopereerd, namelijk op niveau L4-L5 in plaats van L3-L4. Beklaagde heeft dit klager direct gemeld en samen met de collega een behandelplan opgesteld. Van de onjuist verlopen operatie heeft het bestuur van het ziekenhuis een calamiteitenmelding gedaan bij de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ).

Op 10 mei 2017 vond de tweede operatie plaats, uitgevoerd door de collega, als eerste operateur, en beklaagde, als tweede operateur. De collega heeft toen wederom het operatieverslag opgesteld. Na de operatie werd door beklaagde geconstateerd dat klager beide benen weer kon strekken en dat de sensibiliteit intact was, met nog tintelingen in de benen.

Beklaagde en klager hebben elkaar na 12 mei 2017 niet meer gezien.

Op 18 mei 2017 volgde een nieuwe opname van klager vanwege een toename van de pijnklachten. Klager onderging een nieuwe MRI en een neuroloog werd bij de zaak betrokken. Volgens de behandelaren was sprake van een recidief van de hernia met een indicatie voor een derde operatie. Klager gaf aan dat hij door een neurochirurg in een ander ziekenhuis wilde worden geopereerd, aan welk verzoek gehoor is gegeven. Klager werd daarop op 31 mei 2017 door een neurochirurg in een ander ziekenhuis geopereerd.

Omdat klager na de derde operatie klachten bleef houden en er sprake was van destabilisatie in de rug, is er op 29 augustus 2017 een spondylodese (operatie waarbij ruggenwervels aan elkaar worden gezet) L3-L4-L5 bij hem in het andere ziekenhuis uitgevoerd (vierde operatie). Sindsdien is de situatie van klager gestabiliseerd en verbeterd.

Klager heeft het ziekenhuis van beklaagde en zijn collega civielrechtelijk aansprakelijk gesteld vanwege een verkeerd uitgevoerde operatie. In het kader daarvan heeft, op gezamenlijk verzoek van klager en (de verzekeraar van) het ziekenhuis, een onafhankelijk orthopedisch chirurg een deskundigenadvies uitgebracht. De onafhankelijk orthopedisch chirurg schrijft onder meer dat er een valide operatie-indicatie was, dat de verslaglegging over de operaties in het ziekenhuis summier was, dat er tijdens de eerste en tweede operaties een aantal zaken niet zijn gegaan zoals dat hoorde en dat niet bekend is hoeveel botschade er bij de tweede

operatie is ontstaan. Het ziekenhuis heeft aansprakelijkheid erkend. Met betrekking tot de schadevergoeding hebben het ziekenhuis en klager een vaststellingsovereenkomst opgesteld.

Klacht

Klager verwijt beklagde dat hij bij de eerste operatie van 14 april 2017 op de verkeerde plaats heeft geopereerd. Ook is toen de hernia niet verwijderd, waardoor een tweede operatie noodzakelijk was. Daarnaast verwijt klager beklagde dat hij na de eerste operatie veel te laat, ondanks de aanwezige indicaties, is gestart met vervolgonderzoek en bij de tweede operatie van 10 mei 2017 te veel bot heeft weggehaald. Ook is toen de hernia niet verwijderd en de wortelcompressie niet opgeheven. Tot slot verwijt klager beklagde dat hij niet heeft voldaan aan zijn plicht tot een goede dossiervoering.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) oordeelt dat, ondanks het plaatsen van het klemmetje, dat de positiebepaling onder beeld bepaalt, het verkeerde niveau is geopereerd. Het komt het RTG voor dat beklagde tijdens de operatie moet zijn gebleken dat de op niveau L4-L5 aangetroffen hernia kleiner was dan op grond van het voorafgaande onderzoek en de ernstige fysieke klachten te verwachten was. In ieder geval heeft beklagde toen niet gekozen voor een heroriëntatie wat betreft het te opereren niveau, maar heeft hij de operatie voortgezet. Dit acht het RTG verwijtbaar. Daarnaast oordeelt het RTG dat de dossiervoering summier is geweest, waardoor niet goed kan worden beoordeeld wat er tijdens en rond de operatie heeft plaatsgevonden. De andere klachten verklaart het RTG ongegrond. Het RTG volstaat met het opleggen van een waarschuwing.

mr. drs. C. van der Kolk-Heinsbroek

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage

Datum uitspraak: 08-12-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZRSGR:2021:143

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Huisarts mocht medisch dossier minderjarige verstrekken aan de Raad voor de Kinderbescherming.

Verwijzing naar artikel 8 KNMG-meldcode en artikel 1:240 BW. Sprake van redelijk vermoeden en daarom was huisarts gehouden informatie te verstrekken voor zover noodzakelijk, ook al was daartoe geen toestemming van de moeder.

Feiten

Eisers hebben beiden minderjarige kinderen uit eerdere relaties. Eiser sub 1 is de vader van minderjarige 2 en eiseres sub 2 is de moeder van minderjarige 1.

Gedaagde is de huisarts van minderjarige 1 en de voormalige huisarts van minderjarige 2.

In januari 2021 heeft de huisarts een melding gedaan bij Veilig Thuis over de situatie van minderjarige 2, naar aanleiding van een consult over een bepaalde aandoening op het voorhoofd van minderjarige 2.

In augustus 2021 is de huisarts als informant benaderd in een onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (hierna: de RvdK) naar de situatie van minderjarige 1. Zij heeft op verzoek van de RvdK een afschrift van het medisch dossier van minderjarige 1 aan de RvdK verstrekt. Daarnaast heeft de huisarts in gesprek met de RvdK een verklaring afgelegd over een aantal ervaringen van haar als huisarts met minderjarige 1 en met de moeder. De huisarts heeft in haar verklaring meegedeeld dat zij bij de moeder een bepaalde aandoening vermoedt, waarbij zij vermeldt dat geen diagnose is gesteld. De huisarts heeft aan de RvdK te kennen gegeven dat zij zich zorgen maakt over het welzijn van minderjarige 1. De RvdK heeft besloten de kinderrechter te verzoeken om het uitspreken van een kinderschermingsmaatregel van minderjarige 1.

Door de moeder is een klacht ingediend tegen de huisarts bij het Medisch Tuchtcollege.

Eisers stellen zich op het standpunt dat de huisarts onrechtmatig heeft gehandeld door zonder

toestemming van de moeder het dossier aan de RvdK te verstrekken en dat de meldingen aan Veilig Thuis uitsluitend uit rancune zijn gedaan vanwege de ingediende klacht bij het Medisch Tuchtcollege. Zij vorderen dat de huisarts verklaart dat zij de inhoud van de melding niet langer onderschrijft, dat zij er spijt van heeft dat ze eisers door de melding in problemen heeft gebracht en erkent dat zij de privacy van de moeder en minderjarige 1 heeft geschonden.

Oordeel

Verwezen wordt naar artikel 8 van de KNMG-meldcode. Hierin is bepaald dat een arts die door de RvdK wordt benaderd met een verzoek om informatie, alle tot haar beschikking staande informatie verstrekt voor zover noodzakelijk om de [meldcode] te stoppen of een redelijk vermoeden daarvan te laten onderzoeken. Verder is bepaald dat dit bij voorkeur schriftelijk gedaan wordt en zo mogelijk met toestemming of medeweten van de ouders en/of het kind. Wanneer een ouder geen toestemming geeft de informatie te verstrekken, zal de arts toch de relevante informatie moeten geven. Dit volgt uit artikel 1:240 van het Burgerlijk Wetboek (BW).

De omstandigheden die de huisarts heeft benoemd en waarop haar vermoeden was gebaseerd, maken het vermoeden van een bepaalde aandoening begrijpelijk. In haar begeleidende verklaring aan de RvdK, die schriftelijk is vastgelegd, heeft de huisarts haar keuze voor de verstrekking van een afschrift van het medisch dossier gemotiveerd. Deze motivering is voor de voorzieningenrechter te volgen. Zij deelt hierin een aantal ervaringen van haar met de moeder. Dat is begrijpelijk aangezien de zorgen over het welzijn van minderjarige 1 betrekking hebben op de gezinssituatie. Dat de huisarts in dat verband ook meedeelt dat Veilig Thuis betrokken is bij de kinderen van de partner van de moeder is om dezelfde reden begrijpelijk.

Geconcludeerd wordt dat een grondslag voor toewijzing van de vordering ontbreekt.

mr. E. Lam

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland
Datum uitspraak: 13-12-2021
ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:6024
Zaaknummer: C/16/529547 / KL ZA 21-288
Rechters: F.C. Burgers
Advocaten: G.J.A.M. Gloudi en A.C. de Die
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming medische behandeling minderjarige ouder dan 12 jaar, ondanks dat niet aan wettelijk criterium wordt voldaan.

Vervangende toestemming medische behandeling op grond van artikel 1:265h BW, ondanks dat minderjarige ouder is dan 12 jaar en in staat tot een redelijke waardering van haar belangen. Relatie met artikel 450 lid 2 Wgbo.

Feiten

Drie minderjarigen zijn onder toezicht gesteld van een Gecertificeerde Instelling (GI). Minderjarige 1 en 3 zijn tussen de 12 en 16 jaar oud, minderjarige 2 is jonger dan 12 jaar.

De ouders zijn gescheiden en oefenen gezamenlijk het gezag over de minderjarigen uit. De minderjarigen wonen bij hun moeder.

De GI maakt zich zorgen over de identiteitsontwikkeling van de minderjarigen en de moeder is volgens de GI fors overbelast. De GI acht een intensieve systemische behandeling vanuit Vincent van Gogh, volgens de methodiek Multidimensionele familietherapie (MDFT), noodzakelijk. De vader weigert toestemming te geven voor deelname van de kinderen aan deze therapie. De GI vraagt daarom op grond van artikel 1:265h BW aan de kinderrechter om vervangende toestemming voor de medische behandeling van de minderjarigen.

Oordeel

Nu het om een GGZ-behandeling door systeemtherapeuten gaat, is er sprake van een medische behandeling als bedoeld in artikel 7:446, lid 2 BW.

Op grond van artikel 1:265h lid 1 BW kan de kinderrechter vervangende toestemming geven voor een medische behandeling van een minderjarige jonger dan 12 jaar als de behandeling noodzakelijk is om ernstig gevaar voor diens gezondheid af te wenden en de ouder die het gezag uitoefent zijn toestemming daarvoor weigert. Dit lid is, volgens het tweede lid, van

overeenkomstige toepassing ten aanzien van een medische behandeling van een minderjarige van 12 jaar of ouder die niet in staat kan worden geacht tot een redelijke waardering van zijn belangen (van toepassing op minderjarige 1 en 3).

De minderjarigen groeien op in een onveilige en instabiele opvoedingsomgeving, waarin zij geconfronteerd worden met spanningen en ruzies tussen de ouders en zich niet vrij tussen de ouders kunnen bewegen. De weerslag die dit op hen heeft, maar ook op de moeder, is zorgelijk. De minderjarigen lijken hun emoties niet op een adequate wijze te kunnen uiten en reguleren, komen onvoldoende toe aan hun sociaal-emotionele ontwikkeling en lopen het risico dat hun ontwikkeling stagneert. Voor hun (psychische) gezondheid is het dan ook noodzakelijk dat er op korte termijn zicht komt op wat zij nodig hebben en dat zij hiervoor vervolgens ook worden behandeld. Aan het criterium van artikel 1:265h lid 1 BW wordt dan ook voldaan.

Ten aanzien van minderjarige 3 overweegt de kinderrechter dat deze minderjarige voornamelijk bezig lijkt te zijn met overleven en dat hij moeilijk kan duiden wat hij wil, vindt en voelt en daardoor ook niet de gevolgen kan overzien van zijn keuzes en wat dit op langere termijn voor zijn ontwikkeling betekent. Gezien deze omstandigheden kan hij naar het oordeel van de kinderrechter niet in staat worden geacht tot een redelijke waardering van zijn belangen.

Minderjarige 1 acht de kinderrechter wel in staat tot een redelijke waardering van haar belangen. Zij kan goed duiden dat zij zich niet goed voelt, dat het niet goed gaat thuis en ook niet bij de vader. Zij heeft aangegeven intensieve hulp voor het hele systeem te wensen omdat zij verwacht dat het daardoor beter zal gaan met haar en in het gezin. Zij heeft de vader zelfs geprobeerd te overtuigen om MDFT in te zetten. Er wordt daarmee niet voldaan het criterium van lid 2. De kinderrechter ziet zich dan ook voor een dilemma gesteld. In artikel 1:265h BW wordt onderscheid gemaakt tussen de positie van een 12-minner en een ouder kind. Dit onderscheid hangt samen met de rechtspositie van de minderjarige in verband met zijn medische behandeling zoals geregeld in de Wet Geneeskundige Behandelovereenkomst (WGBO).

Volgens artikel 7:450, tweede lid, van de WGBO is voor een behandeling van een minderjarige van 12 tot 16 weliswaar tevens de toestemming van de ouders met gezag noodzakelijk, maar kan de verrichting evenwel zonder de toestemming van de ouders worden uitgevoerd, indien zij kennelijk nodig is teneinde ernstig nadeel voor de kinderen. Vincent van Gogh heeft bij de GI aangegeven niet te kunnen starten met de behandeling zonder toestemming van de gezaghebbende ouders voor alle drie de kinderen. Dit betekent naar het oordeel van de kinderrechter dat minderjarig 1, maar daarmee ook de andere 2 minderjarigen tussen de wal

en het schip vallen. Bij deze stand van zaken en gelet op de problematiek en de noodzaak om ernstig gevaar voor de (psychische) gezondheid van de kinderen af te wenden, acht de kinderrechter het daarom ook ten aanzien van minderjarige 1 noodzakelijk om vervangende toestemming te geven voor de medische behandeling.

De verzoeken van de GI worden toegewezen.

mr. E. Lam

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 26-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:9224

Zaaknummer: C/03/298219 / JE RK 21-2203, C/03/298217 / JE RK 21-2202 en C/03/298216 / JE RK 21-2201

Rechters: M.E. Salemans-Wijnen

Wetsartikelen: 1:265h BW en 7:450 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Terecht maatwerkvoorziening verstrekt op basis van sociaal netwerk-tarief.

Een vrouw krijgt de maatwerkvoorziening middelzware begeleiding. De begeleiding wordt verleend door de moeder, die diverse onderwijsdiploma's heeft. De gemeente hanteert het tarief voor sociaal netwerk, en dat is terecht volgens de Raad. Het college van B en W baseert zich op een gemeentelijke verordening en maakt daarmee gebruik van de door de wetgever gegeven ruimte. De vrouw heeft geen medewerking verleend aan onderzoek door de gemeente-arts. Onder die omstandigheid is met de maatwerkvoorziening een passende bijdrage geleverd aan de zelfredzaamheid/participatie. Schadevergoeding wegens overschrijding redelijke termijn artikel 6 EVRM € 1.000.

Feiten

Een vrouw, bekend met psychische en lichamelijke klachten, krijgt in de periode oktober 2016-maart 2019 van de gemeente – bij drie verschillende besluiten genomen – een maatwerkvoorziening middelzware begeleiding verstrekt in de vorm van een persoonsgebonden budget (pgb). De begeleiding vindt plaats door de moeder van de vrouw. De moeder beschikt over een diploma Leraar Basisonderwijs en heeft de masteropleiding *Special Educational Needs* afgerond.

Het draait in deze drie zaken om twee vragen:

Is aan de vrouw terecht een pgb verstrekt op basis van het tarief voor sociaal netwerk? Volgens de rechtbank is dat het geval, maar volgens de vrouw is een onjuist pgb-tarief gehanteerd. Haar moeder is, gezien haar scholing, een deskundige en deze hoedanigheid gaat vóór op de sociale relatie die de vrouw met haar moeder heeft.

Heeft de vrouw haar medewerking verleend aan een voor de vaststelling van de maatwerkvoorziening noodzakelijk onderzoek? Volgens de rechtbank is dat niet het geval en komt dat voor haar rekening en risico; volgens de vrouw heeft zij die medewerking wel verleend.

Tot slot heeft de vrouw in één van de drie zaken verzocht om schadevergoeding in verband met een overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 EVRM.

Oordeel

Ten aanzien van het type tarief schetst de Raad eerst het wettelijk kader. Artikel 1.1.1 Wmo 2015 definieert sociaal netwerk en artikel 2.3.6 eerste lid Wmo 2015 bepaalt dat pgb-diensten van derden kunnen worden betrokken en dat bij verordening kan worden bepaald onder welke voorwaarden dat geschiedt. De gemeente heeft zo'n verordening:

'Een cliënt aan wie een pgb wordt verstrekt kan diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen betrekken van een persoon die behoort tot het sociale netwerk als:

- a. deze persoon hiervoor een tarief hanteert dat niet hoger is dan het bij de uitvoering van de Wet langdurige zorg gangbare tarief voor informele hulpverleners;
- b. tussenpersonen of belangenbehartigers niet uit het pgb worden betaald;
- c. vast staat dat deze hulpverlener in staat is tot het verrichten van de zorg op kwalitatieve, doelmatige en veilige wijze.'

Zoals eerder overwogen in de uitspraak van 4 augustus 2021 (ECLI:NL:CRVB:2021:1999) ontleent de Raad aan de geschiedenis van de totstandkoming van de Wmo 2015 dat de wetgever aan gemeenten de ruimte heeft willen bieden om een apart tarief te hanteren voor hulpverleners uit het sociale netwerk. Kiest de gemeente voor zo'n tariefdifferentiatie, dan dient bij verordening te worden bepaald onder welke voorwaarden de pgb-houder de mogelijkheid heeft om diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen te betrekken van een persoon die behoort tot het sociale netwerk. Dat is in dit geval met voornoemde verordening mogelijk gemaakt. Niet in geschil is dat de moeder behoort tot het sociale netwerk van de vrouw, dat zij de begeleiding verleent en dat het tarief als bedoeld in de verordening € 20 per uur is. Met de verordening heeft de gemeente gebruikgemaakt van de door de wetgever geboden ruimte voor tariefdifferentiatie. Nu de moeder tot het sociale netwerk behoort, heeft het college in overeenstemming met de verordening terecht aan de vrouw een pgb verstrekt naar het tarief voor sociaal netwerk. Gelet op de duidelijke tekst van

de verordening kan hetgeen de vrouw aanvoert niet slagen, zo sluit de Raad af.

Ook ten aanzien van het verlenen van medewerking schetst de Raad eerst het wettelijk kader. Artikel 2.3.2 eerste lid Wmo 2015 bepaalt dat als melding wordt gedaan van behoefte aan maatschappelijke ondersteuning het college een onderzoek uitvoert, en artikel 2.3.8 derde lid Wmo 2015 bepaalt dat de cliënt verplicht is desgevraagd de medewerking te verlenen die redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van de wet.

De Raad volgt, gelet op de aard van de beperkingen van de vrouw, de geboorte van haar zoon met eveneens medische problematiek, en de mogelijke gevolgen daarvan voor de benodigde maatwerkvoorziening, het college in zijn standpunt dat een nieuw medisch onderzoek redelijkerwijs nodig was. In dit geval kon niet worden volstaan met de ingebrachte verklaringen van de psychiater en medisch-maatschappelijk werker, omdat in die verklaringen de recente ontwikkelingen, zoals de geboorte van haar zoon, en de gevolgen daarvan op het functioneren van de vrouw niet waren meegenomen.

De Raad overweegt dat voor het uitvoeren van het medisch onderzoek, het noodzakelijk was dat de vrouw een toestemmingsformulier voor het opvragen van medische gegevens ondertekende. Dat formulier heeft de vrouw slechts onder voorwaarden getekend. En aan het bezwaarschrift waarin de vrouw schrijft: '...ze willen een gemeente-arts op me afsturen. Ik gaf een nee...', ontleent de Raad het oordeel dat de vrouw niet wilde meewerken aan een onderzoek door de gemeente-arts. Onder deze omstandigheden heeft het college met de verstrekte maatwerkvoorziening een passende bijdrage geleverd aan de zelfredzaamheid of participatie van de vrouw, zo sluit de Raad dit onderdeel af.

Vorenstaande leidt tot de beslissing dat de Raad de drie aangevallen rechtbankuitspraken bevestigt.

Tot slot het verzoek om schadevergoeding wegens schending van artikel 6 EVRM. Voor de wijze van beoordeling van een dergelijk verzoek verwijst de Raad eerst naar de uitspraak van 26 januari 2009 (ECLI:NL:CRVB:2009:BH1009), en past deze daarna toe. Vanaf de ontvangst van het bezwaarschrift door het college tot de datum van deze uitspraak zijn vier jaar en ruim zes maanden verstreken. In de zaak zelf noch in de opstelling van de vrouw vindt de Raad aanknopingspunten voor het oordeel dat in dit geval de totale lengte van de procedure meer dan vier jaar zou mogen bedragen. De redelijke termijn is dus met ruim zes maanden overschreden. De overschrijding van de redelijke termijn heeft plaatsgevonden in de rechterlijke fase. Aan de vrouw wordt daarom een (door de Staat te betalen) schadevergoeding van € 1.000 toegekend.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 01-09-2021

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2021:2175

Zaaknummer: 18/2581 WMO15, 19/1992 WMO15 en 20/980 WMO15

Rechters: L.M. Tobé, D. Hardonk-Prins en E.J. Otten

Advocaten: F. Bakker en G.K.L. Vos

Wetsartikelen: 1.1.1 Wmo 2015, 2.3.2 Wmo 2015, 2.3.6 Wmo 2015, 2.3.8 Wmo 2015 en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Behandelovereenkomst, gesloten in veronderstelling dat zorgverzekeraar kosten vergoedt, wordt vernietigd op grond van dwaling.

Een psychotherapeut vordert de behandelingskosten bij een patiënt. De patiënt betaalt niet, in hoger beroep zich beroepend op dwaling. Bij het sluiten van de handelovereenkomst zijn partijen ervan uitgegaan dat de zorgverzekering de kosten zou vergoeden. Dat blijkt niet het geval. Het betreft geen zorg die volgens de Zvw en dus uit hoofde van de zorgverzekering voor vergoeding in aanmerking komt. Op grond van de inlichting van de psychotherapeut dat de zorgverzekeraar de behandelingskosten zou vergoeden, is de handelovereenkomst tot stand gekomen. Beroep op dwaling conform wettelijk vereiste. Het hof aanvaardt het beroep op dwaling, vernietigt de handelovereenkomst (en het rechtbankvonnis), en wijst de vordering alsnog af.

Feiten

Een man komt na verwijzing door zijn huisarts in 2017 onder behandeling bij een psychotherapeut. Zij sluiten een overeenkomst van medisch-psychologische behandeling, waarin onder meer staat dat de man verzekerd is bij CZ en dat de facturen van de behandeling aldaar zullen worden ingediend.

In 2019 verandert CZ haar polisvoorwaarden, waardoor de betaling vanaf dan plaatsvindt aan de man, in plaats van rechtstreeks aan de psychotherapeut. De psychotherapeut stuurt een factuur aan de man van € 29.396. De man ontvangt van CZ een bedrag van € 19.709. De man betaalt niets aan de psychotherapeut.

In 2020 doet CZ onderzoek naar de psychotherapeut. Uit dat onderzoek komt naar voren dat

de psychotherapeut behandelingen toepast waarvoor CZ geen vergoeding mag verlenen omdat het geen zorg betreft die voor vergoeding onder de Zorgverzekeringswet (Zvw) in aanmerking komt.

De psychotherapeut dagvaardt de man ter incasso van de € 29.396. De rechtbank wijst € 19.709 toe, en dit hoger beroep, ingesteld door de man, is het gevolg. De man betwist dat hij verplicht is de behandelingskosten te betalen. Naast het feit dat de behandelingen niet onder de Zvw vallen, is de behandelovereenkomst gesloten in de veronderstelling dat de zorgverzekeraar de kosten zou vergoeden. In hoger beroep stelt de man daarom dat de behandelovereenkomst moet worden vernietigd wegens bedrog of dwaling.

Oordeel

Het hof stelt eerst vast dat partijen bij het sluiten van de behandelovereenkomst ervan zijn uitgegaan dat het ging om zorg die uit hoofde van de zorgverzekering voor vergoeding in aanmerking kwam en dat de zorgverzekeraar de kosten van de behandelingen daarom zou vergoeden. Om vervolgens vast te stellen dat de zorgverzekeraar de kosten niet vergoedt (omdat de behandelingen niet voldoen aan de eisen die de Zvw daaraan stelt).

Naar het oordeel van het hof is de overeenkomst vernietigbaar op twee gronden:

Artikel 6:228 lid 1, aanhef en onder c BW. De omstandigheid dat de zorgverzekeraar de kosten van de behandelingen niet vergoedt, omdat deze geen zorg betreffen die volgens de Zvw, en dus uit hoofde van de zorgverzekering, voor vergoeding in aanmerking komt, brengt mee dat partijen, althans in ieder geval de man, hierover hebben gedwaald.

Artikel 6:228 lid 1, aanhef en onder a BW. De psychotherapeut heeft bij het sluiten van de behandelovereenkomst voorgewend dat de zorgverzekeraar de behandelingskosten zou vergoeden, op grond van welke inlichting de behandelovereenkomst tot stand is gekomen, zo stelt de man onweersproken.

Het hof overweegt daarna dat op grond van artikel 3:51 lid 3 BW een beroep op een vernietigingsgrond in rechte te allen tijde kan worden gedaan. De psychotherapeut is in hoger beroep niet verschenen, maar de man heeft bij dagvaarding in hoger beroep mededeling gedaan van het beroep op dwaling, en daarmee voldaan aan het wettelijk vereiste.

Het hof aanvaardt aldus het beroep op dwaling van de man, waarmee de behandelovereenkomst is vernietigd. De vernietiging heeft tot gevolg dat de verplichting uit hoofde van de overeenkomst om de behandelingskosten te betalen, is vervallen. Omdat deze verplichting de grondslag was van de vordering van de psychotherapeut, is die niet

toewijsbaar. Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank, en, opnieuw rechtdoende, wijst de vordering van de psychotherapeut af.

mr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-11-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:3417

Zaaknummer: 200.295.991/01

Rechters: W.J.J. Los, L.S. Frakes en J.G.J. Rinkes

Advocaten: F.H.M. van Oorschot

Wetsartikelen: 3:51 BW en 6:228 BW